

A doua zi, tânărul porni la drum, dar nu înainte de a primi de la bătrână o coadă de veveșică, pe care o luă cu el. Merse din nou în tărâș, ajunse la arborele cu trunchiul pătat. Nu vedea pe el nicio treaptă, așa că se gândi că cele două oase de liex sunt numai bune pentru a se călări pe trunchiul neted. Și urcă, urcă și tot urcă, până ce oasele se ruinară de tot. Pentru că ajunsese foarte sus, el ceru ajutor de la un strămoșilor, care îi spuse:

— Urcă pe neptele pe care nu le vezi!

Și tânărul, înălțându-se, urcă mai departe, dar, fără să bagă de seamă, privi în jos. Văzî Pe dată alunecă și ajunse în locul unde i se tăcuseră vasele de liex. Își aminti însă de coada de veveșică, care îl ajută să sară chiar deasupra noșilor, în Lamaea de Dincolo. Acolo se pomeni față în față cu un uru alt:

— Ce cașp, marionare, în Lamaea de Sus! Întrebă unul.

Tânărul îi povesti că-și pierduse soția și că dorea să o găsească cu orice preț. Atunci unul îi spuse:

— Ca să găsești aici trebuie să îți mîngiezi oasele de foc și să o învești în jurul lumii oaselor în timp ce alegi. Dar pentru asta se vei întorce cu unul dintre frații mei. Dacă îți ia mîngia și ajunge înaintea ta, te va mânca.

— Așa să fie, spuse tânărul bătîndu-se pe coada veveșicii.

Între-o clipă, frațele unuia alt îi și luă mîngia de foc și fugi cu ea. Atunci tânărul, cu ajutorul oșii de veveșică, sări pe neșimț în spatele unuia. Și după ce acesta alegi făcînd înconjurul lumii de sus, el îi arăta mîngia de foc și ajunse primul.

De atunci, tânărul - care și-a regăsit iubita - alegi în fiecare zi cu mîngia de foc în jurul Lumii. De aici, de jos, ozi îi spunem mîngii aceleia Soare...

Mama împăratului, în culmea fericirii, se ridică și spuse celor adunați:

— Mi-ați făcut o mare bucurie venind la ziua mea și de aceea vreau să vă încânt privirea cu cea mai frumoasă perla care s-a văzut vreodată!

Scose cheile de la cele nouă uși grele și, însoțită de toți musafirii, mense la camera de taină, unde era închisă perla strălucitoare. Când o scoase din cușorul în care se afla, cu toții au trebuit să-și acopere privirea, fiindcă lumina ca soarele de amiază. Razele ei ajungeau până departe, iar una dintre ele lumină și Insula Vrăjită, unde, cuptinji de tristețe, ședea Dragonul de Jad și Vântul de Aur.

— Vântule, totuși Dragonul, lumina aceasta nu e soarele, e perla noastră cea scumpă! Repede, să mergem după ea!

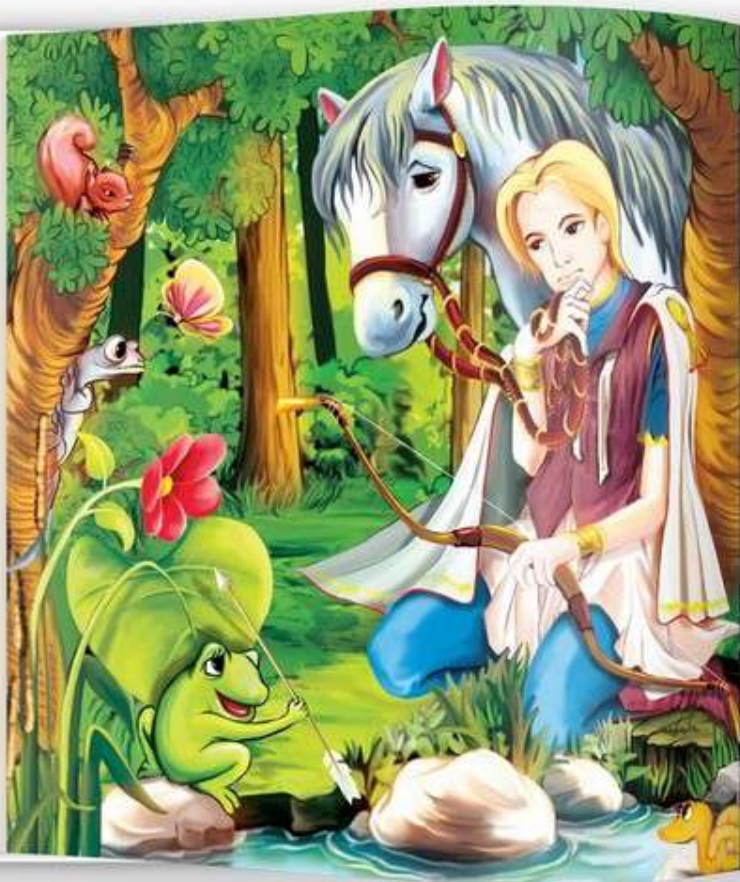
Pensură în goană după rază și ajunseră cât ai bate din palme la Palatul Ceres, unde oaspeții împăratului de Jad admirau perla nemăvăruită.

— Perla este a noastră! strigă Vântul. Noi am găsit această piatră pe Insula Vrăjită, când Dragonul de Jad înota în apele Râului Ceres, iar eu, Vântul de Aur, zburam prin văzduh. Și ani mulți am șlefuit-o impecună, Dragonul cu ghearele, iar eu sulfam peste ea. Acum, te rugăm, împărăteaso, dă-ne înapoi ceea ce este al nostru!

Dar mama împăratului de Jad răspunse mâniașă:

— Niciodată, această perla este doar a mea!

Dragonul de Jad se repezi să-și smulgă din mână piatra, împărăteasa se feri, iar în toată învâlmășeala aceea perla căzu din cer pe pământ și se prefecă în Lacul Si Hu. Îndată, Dragonul și Vântul au pornit în căutarea ei. Văzând că se schimbaseră în lac, fiindcă nu doreau să se mai despartă de ea, Dragonul s-a prefecut în Muntele Dragonului de Jad, iar Vântul de Aur s-a prefecut în Muntele Păsăii Phoenix. Și, până în ziua de azi, cei doi munți veghează Lacul Si Hu de la Hangjau.

Ivan-Tarevici ascultă și de data aceasta de sfatul broaștei și merge a doua zi la băl. Când îl văzură venind, frații mai mari râseră de el:

— Dar unde-ți este frumusețea de nevastă? De dansat credem că nu știe să danseze, dar de orăcâte poate sigur!

Nici nu terminară bine de spus ultimele cuvinte, că în palat intră Preaînțeleapta Vasilița, atât de frumoasă că la soare te părăsi sora, dar la ea băl rămăseră soți muși de uimire, înțelegând că Broasca-Roșca se preschimbase în Preaînțeleapta Vasilița.

S-au așezat, așadar, cu soții la masă și au început ospățul. Însă Preaînțeleapta Vasilița nu bea și nu mânca tot, ci își năma în mânăca stângă vin, iar în cea dreaptă strângea mâncarea. Nevestele feciorilor mai mari, invidioase, s-au hotărât să facă și ele la fel, dar habar nu aveau de ce.

Când începură sămănule, Preaînțeleapta Vasilița flutură din mâneci și pe dată apăru un lac cu lebede albe plutind pe apă, de se minunară soții meserii. Pline de ciudă, cele două fete didură și ele din mâneci, dar nu reușiră decât să-i lăpăseze pe mânăfii cu resturi de mâncare și de băutură, de trebuiră să fugă rușinate în oădăile lor.

Când se armină ospățul, Preaînțeleapta Vasilița și Ivan-Tarevici se întoarsesă acasă. De teamă să nu-și piardă frumoasa soție, Ivan-Tarevici se furțase însă dimăine în odaia de somn și aruncase pielea de broască în foc. Degeaba căută fara prin toată casa, că pielea nu era de găsit. Atunci îi spuse amărită lui Ivan-Tarevici:

— Dacă mai aveai răbdare trei zile, eram pe veci a ta. Dar acum va trebui să plec la tatăl meu, căpitanul Koșcei cel Fier-de-Moarte, care trăiește într-o țară înmărită de peste nouă mări și nouă țări, la capătul pământului. Și mă vei găti numai după ce vei supe trei perechi de cîmpe de fier și vei mânca trei pâini de fier... Și, cum spuse asta, se prefica într-o lebedă și zbură pe feteamă.

Plăse Ivan-Tarevici multă vreme, dar apoi se îmbărbăta și se pregăti de drum, încălzind cămășile de fier și baland cu el trei pâini de fier. Pe drum întâlni un bătrân, care, auzind de toată pățania băiatului, îi dădu un ghem care atlega singur. Băiatul se ținu după ghem și și noaptea și merge el ce merge, până ajunse într-un codru întunecat, unde întâlni un urs, apoi un râșoi, un iepure și o șivăcă, pe care nu-i omorî, fiind milos din fire.

Apoi, cum mai merge el, ajunse la casa Babei-Cloașă-Cotoroașă.

— Dar ce vânt te-adoce prin aceste locuri, flăcăule? întrebă Baba-Cloașă.

Ivan-Tarevici îi povesti totul cu de-aminantul.

— Apoi greu ai să-l omori tu pe Koșcei cel Fier-de-Moarte, pe care nimic nu-l văzăm și nu-l sperie, suspină Baba-Cloașă.

— Dar moartea lui unde se află? întrebă Ivan-Tarevici.

— Într-un vîrf de ac și acul este într-un ou, oul — în rață, rața — în iepure, iepurele — într-un șipet fermocac și șipetul — în vîrf al unui neșar, care crește într-un codru de neplămunt.

După un drum lung și greu, Ivan-Tarevici a ajuns la strejarul cel falcic, în vîrf al cărăia se afla șipetul. Încercă el să urcă, dar nu fu chip și, tocmai când era mai demădădăit, veni ursul pe care-l cruțase și scoase copacul din rădăcini. Șipetul căzu, se sfărâmă și din el ieși un iepure care o luă la săletoasa. Dar nu apucă să sară decât de vro trei ori și fu atins de iepurele cruțat de Ivan-Tarevici, care-l prinse și-l sfârșie în două. Numai-decât ieși de acolo o rață ce se ridică în zbor dinșupra codrului, dar rășoiul cruțat de Ivan-Tarevici atăta așteptă: o ciocăni până scăpă oul. Acesta căzu în baltă din apropiere, unde trăia șivăca recunosătoare lui Ivan-Tarevici. Șivăca prinse oul și-l dădu flăcăului.